

בפסקידין יוצא דופן מנתח שופט

מחוזי מיקרה אונס השופך

אור על אחת מפינות ההווי

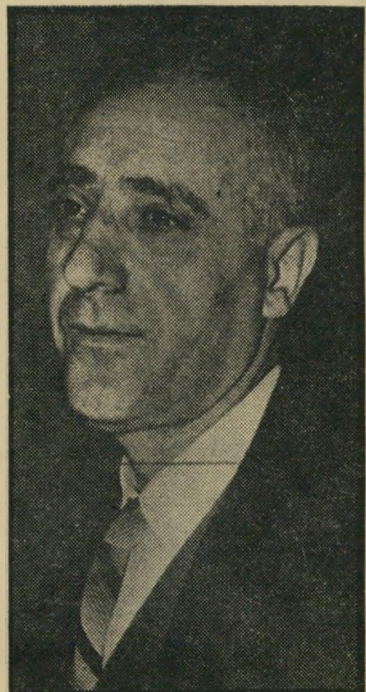
הישראלי שאינה מוכרת לרבים

אונס

אילו נכתב סיפור זה כרומן, אין כימעט 90 שפך שלא היה מתקבל על דעתו של הקורא אותו. אך הוא אירע, במציאות הישראלית של היום. ב־5 במאי 1974 יצאה נערה צעירה, בת פחות מ־18 לבילוי של ערב באותו ערב עברו עליה דברים בכמות המספיקה לרובים רבים מאוד. היא נמלטה מבית חברים לאחר שאחד הבחורים ניסה לשכב

על הנאשם השני, ושדי, ששכב בעת האונס באותה מיטה יחד עם הנאנסת וה־אנס, הוטלו שישה חודשי מאסר בפועל ושישה חודשים על־תנאי. הנאשם השלישי, העיקרי, חוזה, נידון לחמש שנות מאסר. **את סיפור מיקרה־האונס מביא השופט אליהו מני בגוף פסקי־הדין, עריפי עדות הנערה, כלהלן:**

בשעות הערב של יום 5.5.74 בילתה המתלוננת עם חבר אחד בבית בכפר־שלם. חבר זה ניסה „להתעסק“ איתה כדבריה, בהוציאו אותה מהחדר אשר בו ישבו ה־שניים כחברת בחורים שחזו בטלוויזיה, לחדר סמוך. לפני כן השאירה המתלוננת את ארנקא אצל חבר אחר, ולאחר שעמדה על כוונת חברה, היינו לשכב עימה ולא הסכימה, יצאה את הבית בהשאירה את ארנקא עם החבר השני.

השופט אליהו מני

איתה, עלתה למכונית ובה בחורים שהציעו לה הסעה, נגררה מתוך המכונית על־ידי קבוצת בחורים שלישית, נעשה בה מעי מה מגונה, היא נדקרה במותנה בסכין, נלקחה לדירה ושם נאנסה, שוחררה בי אישון־לילה והגיעה לבית־החולים בשתי משאות שעצרו לה בדרך, ואשר גם נהגיהן ניסו „להתחיל“ איתה. ראשון הנאשמים, אריה דרזי (23), נעצר 10 ימים אחרי ביצוע הפשע; השני, מאיר ושדי (23), נעצר 15 ימים אחר־כך, וה־שלישי, חיים חוזה (21), נעצר 20 יום אחרי ביצוע האונס. בכתב־האישום, שהוגש ב־9 ביולי 1974 לבית־המשפט המחוזי בתל־אביב, על־ידי עורך־הדין דן מור, עודד ראשי לפרקליט מחוז תל־אביב, הואשמו השלושה במעשה מגונה בכוח, ניסיון לאונס ואיננו בנסיבות מחמירות.

על הנאשמים ושדי וחוזה הגן עורך־הדין צבי לידסקי, ואילו הנאשם דרזי הגן על עצמו. המישפט התנהל בפני הנשיא ה־תורן, מרדכי קנת, השופט אליהו מני וה־שופט אלישע שיינבוים. בגזר־הדין, שניתן ב־8 בספטמבר 1974, זוכה הנאשם הראשון, דרזי, מכל אשמה, וצוין כי התנהגותו היתה „אבירית“ ממש.

על הסכין

לו ניגש הנאשם מס' 3 וכיבה את היגריה שהיתה בידו על להייה מתחת לעין ונתן לה סטירה. המתלוננת הראתה לבית־המשפט סימן כווייה שנשאר על לחייה עד היום. לאחר־מכן נטל הנאשם מס' 3 סכין או אולר מידי בחור ערבי שעמד בסמוך, סרצה קטטה בין שני הנאשמים כשהנאשם מס' 1 מנסה להוציא את הסכין מידי נאשם מס' 3. תוך כדי היאבקות נשרט נאשם מס' 1 לו שהיא רוצה ללכת הביתה, דקר אותה בסכין בצד השמאלי של גבה מעל למותן. ירד לה דם. נאשם מס' 1 הסתלק מן המקום ואו ביקשה המתלוננת מנאשם מס' 3 שיקח אותה הביתה. נאשם זה ענה לה כי לא יוכל לעשות זאת כל עוד זב דם מפצעה. לאחר דין ודברים הציע הנאשם למת־לוננת לבוא עימו לחבר שלו על מנת לטפל בפצע, שכן המתלוננת המשיכה ל־התלונן על כאבים. בדרך נכנסו השנים לגן והתישבו. הנאשם התחיל לשפוך את ליבו לפניו, אמר לה שלא מרצונו עשה מה שעשה, סיפר לה כי היתה לו בחורה שגבללה הוא נכנס לכלא ומאו הוא התחיל ל„התפרפר“ וכו'.

שהיא הלכה מבלי שהנאשם השתמש בכח פיזי כלשהו. בעודם הולכים בכיוון לגן נשמע קולו של הנאשם מס' 3 באמרו לנאשם מס' 1 שהוא זקוק לו לסידור עניין מסויים עם כמה אנשים. על כך ענה לו הנאשם מס' 1 שיחכה לו באיזה מקום הוא יבוא לפגוש אותו כעבור חצי שעה. השנים המשיכו ללכת לגן. נאשם מס' 1 אמר למתלוננת שהיא תחבק אותו כדי שיחשבו האחרים שהיא חברה שלו ולא יעשו לה שום דבר. בהגיעם לגן הושיבה הנאשם מס' 1 על ספסל והתחיל „להתעסק“ איתה. הוא גם השכיב אותה על הספסל ונצמד אליה בגופו. המתלוננת התנגדה, אמרה לנאשם מס' 1 שהיא רוצה ללכת הביתה וביקשה שיעזבנה לנפשה. אך הנאשם עמד על שלו והעמיד אותה בפני הברירה לבחור בין שלש אפשרויות שלאף אחת מהן לא היתה מוכנה להסכים. לבסוף קם וניסה לפתוח את כפתורי מכי נסיה, לאחר שאיים שאם לא תענה לו באחת משלש הברירות הוא יקרא לכל החבורה והם כולם ישכבו איתה.

סיגריה

על הלחי

ברגע זה הופיע הנאשם מס' 3 ואמר לנאשם מס' 1: „או שאתה מביא לי את הבחורה או שאתה תחטוף מכות.“ הנאשם מס' 3 אמר גם למתלוננת שתבוא אליו, אולם היא פחדה והסתתרה מאחורי הנאשם מס' 1. פרץ ויכוח בין שני הנאשמים שמים כשהמתלוננת מסתתרת מאחורי ה־נאשם מס' 1 והנאשם מס' 3 דורש ממנה לגשת אליו ולעמוד על ידו. משלא נענתה

היא התכוונה ללכת לבית חברתה הי נמצא באותו כפר, אולם בדרכה נודמנה לה מכונית סוסיתא שבה נסעו שני בחורים, ולאחר שיחה בעניינים של מה־בכך נשאלה המתלוננת למחור־הפצה וענתה כי ברצונה להגיע הביתה. אז הציעו לה הבחורים ש־תעלה על המכונית ותילוה אליהם בנסיי עתם תחילה לרמת־גן, כדי להניח בבית אחד מהם תמונה שהיתה עימם, ולאחרי־מכן יסיעוה לביתה.

המתלוננת נענתה להצעתם, נסעה עימם לרמת־גן שם ירד אחד הבחורים במקום שירד, עם התמונה בידו על מנת להניחה בביתה, ולאחר שחזר התחילו לנסוע בכיוון כפר־סבא. לאחר שעשו כיברת־דרך קצרה והגיעו למקום מסויים מול קיוסק, נתקלו בחבורת צעירים שקראו להם לעצור. נהג הסוסיתא עצר וכל השלושה ירדו. נראה שהחבורה היתה מוכרת לבחורים נוסעי הסוסיתא. לאחר שיחה קצרה ביניהם ניגש אל המתלוננת אחד מהחבורה, ונתברר שזה היה הנאשם מספר 1; הוא הזהיר אותה שהיא נקלעה לחבורת פושעים, ואם תרצה הוא מוכן „להקפיץ“ אותה הביתה. אף־על־פי־כן הוא החזיק בורעה והוביל אותה לתוך שביל. שני נוסעי הסוסיתא השיגו אותם במכוניתם ושאלו את המלוח־ננת אם ברצונה לעלות ולהמשיך איתם על מנת שביארוה לעלות.

היא התכוונה לעלות למכונית, אולם או תפס אותה הנאשם מס' 1 ויעץ לה לסרב לעלות, וחזר ואמר שאלה חבורת פושעים, נאשם מס' 1 פנה לנהג הסוסיתא ואמר לו לנסוע וכי הוא, הנאשם, יקח אותה הביתה. הסוסיתא נסעה מן המקום, והמתלוננת נשארה עם הנאשם מספר 1. הנאשם הוביל אותה לגן סמוך ונראה